

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

י"ח אייר תשפ"א • גליון 160 • פרשת בהעלותך

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
תל אביב	19:18	21:05
ירושלים	19:15	21:08
חיפה	19:19	21:06

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה



הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש ה"ישיבה והמוסדות

מה שהיה הוא שיהיה

גם היום יש עץ החיים ועץ הדעת ואנחנו צריכים לדעת לאן לפנות

השגחה פרטית

מסכת החיים שלנו, היא מסע עתיר התפתחויות, תחנות, זינוקים ונפילות. כל אחד מאיתנו, בהבטו אל מסע חייו, יגלה על נקלה צמתי חיים בהם הכריע נכון, התקדם, הגיע לשאיפותיו, כמו גם מקומות בהם טעה בהחלטותיו, ונכנס לדרך נטולת מוצא. פעמים שאדם מקבל החלטות נבונות, ופעמים החלטותיו שגויות מיסודן. לפעמים יגלה במבחן הזמן כי צעדיו הובילו לתוצאה אליה שאף, ולפעמים יגלה כי הם שהובילו אותו בדיוק בכיוון ההפוך.

אדם רגיל, לבו יודע עליות ומורדות, חוסר יציבות תמידית. כל אירוע חריג משבש אותו לחלוטין, משנה את תפיסת חייו. לפעמים השקיע מאמץ רב שלא העלה דבר, ובתחום אחר – בטעות מוחלטת הצליח להגיע להישגים כבירים. מה קורה כאן? לעומתו, מתנה טובה ניתנה לנו, בני העם היהודי. זכינו להאמין באמונה שלימה, שכל המתרחש בעולמנו מנווט בהשגחה פרטית, מנוהל מלמעלה. לעולם הזה יש בעלים, הוא יוצר ומוביל, מנווט ומנהל, קובע ומכריע. עינו רחומה ופקוחה על כל מעשי בני האדם באשר המה, ואנו מאמינים בני מאמינים כי 'מפי עליון לא תצא הרעות', הוא מנחה אותנו במעגלי צדק.

האמונה הזו היא נכס יקר ביותר, אולי היקר שבנכסיו. ככל שאדם מסתגל לחשיבה הזו, לבו כבר לא יודע עליות ומורדות, מתחים והפתעות. הוא יודע שה' יודע את כל מעשי בני האדם ומחשבותיהם, הוא היוצר יחד ליבם, המבין אל כל מעשיהם. הוא הקובע מה יקרה בשלב הבא, הוא המסדר את העניינים בצורה הטובה ביותר. פשוט צריך להאמין שכל מה שקורה – הוא עשה, עושה ויעשה, ואנחנו בידיים הטובות בעולם!

הקב"ה צועק לכל אחד ואחד מאתנו! בוא אל התיבה! בוא אל בית המדרש. יש בחוץ מבול של שחיתות, סכנה איומה לנפש, כל מי שנשאר בחוץ מת לעולמי עד, אין לו תקומה.

אומר לנו הקב"ה בני חביבי! בואו אל התיבה! הרחובות מקולקלים, אין חינוך, ההורים סובלים, בתי הסוהר מתמלאים. אומתנו אינה אומה אלא בתורתה! רואים לעומת זאת ילדים מתלמודי תורה, איזה חן פרוש על פניהם, איזה חינוך ודרך ארץ, איזו עדינות.

בורא העולם קורא לכל אחד ואחד מאתנו, בוא אל התיבה, בוא אל הבית שלי, בית המדרש זה בית של ה', בחוץ אתה תטבע! ובבית ה' שמחה וחדוה, עוז וחדוה במקומו. כמו שאמר דוד המלך ע"ה שמחתי באומרים לי בית ה' נלך. כי רק התורה משמחת את האדם ונותנת לו חיים בזה ובבא, הנשמה מחפשת רוחניות, היא רעבה, ומי שלומד תורה ממלא את נשמתו במזון רוחני, הוא מרגיש סיפוק, הוא מרגיש מלא.

קדושים תהיו. לא כתוב קדושים היו אלא "תהיו" אומר האור החיים הקדוש (ויקרא יט) לשון עתיד, פירוש אין הפסק למצוה זו, כי כל שער מהקדושה אשר יכנס עדיין יכול להכנס בשער הקדושה הבא – כי אין שיעור לדרגות הקדושה המזומנת לכל הרוצה להתקרב לה!!

כמה נפלאה היא התורה. אתה לומד תורה בגיל עשר, עשרים, שלושים ארבעים חמישים שמונים תשעים ומאה. הציר המרכזי של החיים שלך זה התורה. ועשרים וארבע שעות ביממה אתה עם התורה, אתה יושב איתה ואתה ישן איתה לא יכול לעזוב את התורה. התורה ממלאה אותך סיפוק ואושר. ראיתם פעם ילומן בגיל תשעים? נהג אוטובוס בגיל תשעים? הוא כבר סופר חרוזים, סופר כמה מכוניות עברו. יושב מול המסך ובוהה, מה יעשה? אבל תלמיד חכם החיים שלו זה התורה, יש לו הלכות, פרשת שבוע, גמרא שולחן ערוך. הרב כדורי זצ"ל עד יומו האחרון מעל גיל 100 עסק בתורה, מרן הגרי"ש זצ"ל, מרן הרב שך זצ"ל למעלה מגיל 100, מרן הרב עובדיה זצ"ל קרוב לגיל מאה. עוסקים בתורה יומם ולילה בגיל מבוגר ופניהם צוהלות מלימוד התורה.



שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כתוב בפסוק: "מה שהיה הוא שיהיה", התורה הקדושה היא נצחית. תורה מלשון הוראה: כמו שפעם היה עץ הדעת ועץ החיים כך יש היום עץ הדעת ועץ החיים, הרחוב הוא עץ הדעת טוב ורע ועץ החיים זה בית המדרש. כמו שפעם היה נחש המפתה "והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע" כך היום יש נחשים ומפתים, האומרים לו מה לך בבית המדרש? צא ולמד תהיה אינטלגנט.

וכמו אז שהפסידו אדם וחווה את כל עולמם, כך היום אנשים האוכלים חיי רחוב החיים שלהם אינם חיים חיים מקולקלים. ולעומתם ברוך יאמרו העוסקים בתורה הקדושה איזה חיים מתוקנים ושלמים יש להם. ואמרנו שהתאווה של עץ הדעת לא היה אלא "תאווה הוא לעיניים", כל מה שאסור לאדם הוא משתוקק אליו יותר. הדשא של השני ירוק יותר. מים גנובים ימתקו. אדם חוזר בתשובה, מרוב שמאס בחיי הרחוב, רוצה להקיא את החיים הרחוביים. אבל אחר כך, לאחר חצי שנה שחזר בתשובה פתאום הרחוב נראה לו יפה, מה קרה?! היית שם, רצית להקיא, אלא שכשזה אסור זה מפתה יותר.

וכמו אז שהקב"ה אמר לאדם "איכה?" מה זה איכה? היסתר איש במסתרים ואני לא אראנו? אלא "איכה" מבחינה רוחנית! אדה"ר שהיה גדול כ"כ ומכה את אור השמש בעקביו, אין ירדת מרום המעלות לבירא עמיקתא?! כך גם היום הקב"ה צועק לתוך ליבו של כל אחד ואחד מאיתנו, יהודי! בני! איכה?! איפה הקשר שלך אלי, איפה התורה, איפה השבת, איפה התפילין, איפה אתה בני?! רק כשיש לך צרות אתה בא אלי?! אין אצלי "יום האב", אני אבא שלך כל יום ויום וכל שעה ושעה, איכה בני?!

אתה מכיר את כל הפוליטיקאים, הזמרים, השחקנים. ואותי אתה לא מכיר? רק כשיש צרות זוכרים את הקדוש ברוך הוא?! וכאז גם היום יש מבול ברחובות, גשם של טומאה מתהומות היגון והרוע שוטפים פני תבל, וכאז גם היום יש תיבת נח, בחוץ יש מבול של שחיתות, מבול של קלקולים, והישיבות הם תיבת נח, בפנים בית המדרש בית חרושת לאדם, "נעשה אדם" נכנס זכוכית - יוצא יהלום.

ודבר נוסף: לאחר שהחל המבול לרדת, אמר הקב"ה לנו: בוא אל התיבה. הנה אם הקב"ה היה אומר לנו בזמן המבול בואו אל התיבה, היינו בורחים אליה בריצה מטורפת. הרי אנחנו יודעים שהחיים שלנו בסכנה!

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנחנו להקדיש

אלוהינו יאמר ה' ונעשה

להאזרחותם אז לעיני קהלתם

התקשרו עמכם: 05-04-04-000

ליציאתנו
ידון חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייאה בת חוה

לשליח
בנימין בן חסידה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לילך בת עליזה

לחובלתנו
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן עונה
אלדד בן ירדנה

לפירילי נשמת
שלמה בן ג'ון ג'ון
סנילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ירדנה
יואב בן חנה



סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

כדאי להיות חולה

סאן פרנסיסקו שבקליפורניה, שעת ערב קיצית מוקדמת. הגאון רבי משה פרדו זצ"ל, מייסד מוסדות החינוך המפוארים 'אור החיים' בבני ברק, שהיה במקום במסגרת מסירותו ומאמציו הבלתי נלאים למען מוסדותיו, ולפתע חש חולשה פתאומית. עם היכנסו אל בית מארחו צנח אל הספה, ובעל הבית מיהר להזעיק רופא מקומי...

הרב פרדו חש קרוב לאיבוד עשתונות. המסע לסאן פרנסיסקו כרוך בשעות ארוכות של טיסה ונדודים, הוא כבר עשה את כל הדרך, קבע לעצמו פגישות עם נדיבי עם, הכין את ביקורו במקום. ולפתע - שוד ושבר! כל התוכניות דינן לגניזה, כל המחשבות והרעיונות - בטלים מיסודם. נותר לו רק להתפלל כי יחלים ויצליח לחזור ארצה בשלום.

הרופא שהובהל אליו, היה יהודי שחזותו העידה עליו כי מעבר לעובדה שהוא יודע שהוא יהודי, אין לו דבר וחצי דבר עם היהדות. הוא גדל ביישוב קטן ונידח בערבות קליפורניה הגדולה, וגם כשעבר לעבוד בסאן פרנסיסקו הגדולה - לא ערך היכרות מסודרת עם הקהילה היהודית הקטנטנה במקום. נקל לשער כי התרגש מאוד לפגוש רב יהודי...

בעת הבדיקה, הוצרך הרב פרדו להפשיל את בגד הציצית. הרופא נדהם למראה הציצית: 'האמנם? האם עד היום יש כאלה שלובשים ציצית?!' - שאל, כשעיניו מזדקפות בתמיהה. הרב פרדו שמח על ההזדמנות 'להעשיר את ידיעותיו' של היהודי הנידח, ולספר לו שלא רק בארץ ישראל יש כאלה, אלא אף בארצות הברית יש קהילות גדולות ומפוארות, מאות אלפי יהודים שלא זזים ללא ציצית...

הרופא נרגש לשמע הבשורה, לאחר עשרות שנות ריחוק - גילה כי היהדות עודה חיה ופועמת, נושמת ופעילה. הרב פרדו אף הוסיף וסיפר לו על עיסוקו, על היותו מנהל מוסד בו לומדות כאלף בנות, אשר כולן יינשאו בבוא העת - לא יאומן - לאנשים שמניחים תפילין ולובשים ציצית...

כששמע הרופא שגם התפילין עדיין קיימות עלי חלק, היה המום ומבולבל. לתומו חשב, כי היהדות התפוגגה לה חלילה לאחר השואה, כבר לא נותרו יהודים יראים ושלמים, המקיימים מצוות ומניחים תפילין... הרב פרדו זיהה את ההזדמנות שנקרתה בפניו, ומיד הזמין את היהודי האובד לשוב לצור מחצבתו, ולזכות להניח את תפיליו הקדושות...

הרופא נעתר בשמחה להזמנה, זיק היהדות ניצת בו. כשעיניו לחות מדמעות הניח את התפילין על פי הוראות הרב פרדו, ואף קרא קריאת שמע, אולי לראשונה בחייו...

'היה שווה לחלות כאן, בסאן פרנסיסקו' - צהל הרב פרדו באוזני מארחו, 'למרות המרחק מהבית, החולשה הפתאומית, הבלימה באיטוף הכספים. הכל היה שווה, כי זכיתי לעורר אצל יהודי את הניצוץ, זיכיתי יהודי מנוכר להניח תפילין! לכן שלחני ה' לכאן, לכן שלח אליי את החולשה הפתאומית. מהשם מצעדי גבר כוננו, כדי לזכות יהודי בהנחת תפילין!'

הרב פרדו ראה בסיפור השגחה פרטית מופלאה, כיצד מסבב כל הסיבות דאג לכך שהתפילין הקדושות יגיעו אל היהודי הנידח, בפרבר נידח, בעיצומו של מסע בארץ נידחת. 'לפעמים כדאי להיות חלשים' - סיפר למקורביו, 'כי כך הבורא שולח אליך יהודים להניח תפילין בקצוות תבל!'

ואם חשב הרב שכאן מסתיים הסיפור, בא ההמשך והפך אותו למופלא עוד יותר: לאחר תקופה ארוכה, ביום בהיר התקשר אדם זר למשרד, וביקש לבקר במוסד. אף שהרב פרדו לא זיהה את המתקשר האלמוני, נענה לו על אתר והזמינו לבקר. כשהלה הגיע, התברר כי הוא הרופא, אותו רופא יהודי מסאן פרנסיסקו הרחוקה...

הם נפגשו בהתרגשות, והרופא ביקש לראות את המוסד, האם אמת נכון הדבר כי מתחנכות בו כאלף תלמידות... הם עברו מבנין לבנין, מכיתה לכיתה, כשעיניו של הרופא מתעגלות בתימהון, ופה ושם מנצנצת בהן דמעה סוררת. מהר מאוד הבין הרופא, כי אם הרב פרדו הגויס - הגויס כלפי משה... הוא לא עצר את דמעותיו עוד, הרשה להן לזלוג בחופשיות. קרוב לשעה טייל עם הרב פרדו בחוצות הקמפוס הענק, ומבטו של הרופא אינו שבע מלבחון את הפלא היהודי הכביר...

לבסוף, שבו למשרדו של הרב פרדו, ואז פתח הרופא ואמר: 'ראה נא. כסף יש לי כחול היס הרבה מאוד, משפחה אין לי בכלל...' - נאנח. 'כשסיפרת לי על מוסד בו אלף תלמידות - הייתי בטוח שזו גוזמא. היתכן כדבר הזה? בימינו?!' - מיד החלטתי שאבדוק את הדברים במו עיני, והיה אם אמצא נכונים - אעניק לך את מלוא ירושתי, הון תועפות, במתנה. הרי רגע אחרי לכתי מהעולם אין לי מה לעשות עם זה, לפחות שישמש למטרה טובה, למען תלמידותיך...'

הרופא שתק קמעא והמשיך: 'חבל על כל רגע. הבה נזמן לכאן עורך דין ממוחל, שיכתוב את צוואתי

כדת וכדין, למען לא יוכלו לערער עליה בשום צורה ואופן. לאחר מותי, אני מצווה כי כל כספי יועבר לירשות המוסד, כל ירושתי תעמוד לכם להמשיך להגדיל ולפתח את המוסדות היקרים הללו!'

עורך הדין הוזעק, הרופא הזדהה, וחתם על המסמכים הנדרשים, מעביר את כל הונו - לאחר מותו - לידי הרב פרדו ומוסדות 'אור החיים', באופן מושלם וברור, נטול כל ערעור. הרב הודה לו בחום והסביר לו כמה גדולה זכותו, כאשר זכה בזכויות נצחיות של תורה וחינוך, בהקדישו את כל כספו למטרות חשובות באמת...

רק כשיצא ממנו הרופא, אז נזכר הרב פרדו כיצד החלה ההיכרות עמו. באותו יום בו תקפה אותו החולשה בסאן פרנסיסקו - חש החמצה גדולה, כאב לב נורא. הוא נאלץ להעביר את הימים שבניכר במנוחה, לעצור את שגרת יומו העמוס בפגישות עם נדיבי עם, להקפיד את כל תוכניותיו...

'ואם חשבת, שהסיבה היא כדי שיהודי יניח תפילין' - שח הרב פרדו, 'התברר כי איננו יכולים להעריך עד כמה רחוק מנווטת אותנו ההשגחה העליונה, כמה היא פועלת שנים רבות מראש. לתרומה האדירה הזו לא יכולתי להגיע, לולא החולשה שתקפה אותי אז, לולא הוזעק הרופא שברבות השנים העניק לי כזו תרומה גדולה ומשמעותית!'

סיפור זה, שהובא בספר 'יחי ראובן' מפי המגיד הנודע הגאון רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, מעניק לנו את המימד הנכון ואת ההסתכלות הנבונה על שיבושים בתוכניות, על 'פאשלות' לא נעימות. גם הרב פרדו חשש בשעת מעשה מהחולשה והכאבים, חשב שהוא מחמיץ פגישות חשובות. ולא העלה בדעתו, כי בורא עולם בעצמו מוביל ומכוון את דרכו לעבר תרומת ענק, מביא אותו אל היעד הטוב ביותר עבורו!

הבה נזכור זאת כשאנו חווים רגעי משבר או אכזבה, שיבוש פתאומי או תקלה. לעולם לא נדע מה המניע ומה הסיבה, אך תמיד נדע ונזכור כי יש מנהיג לבירה, משיהו קבע ויעד שכך יהיה, שכך יתנהלו הדברים, וזה הכי טוב עבורנו. ככל שנאמין בזה יותר - ייקל עלינו לקבל כל תקלה ומכשול ברוגע ובשלווה, ונזכה לנהל את חיינו בשלווה ובנחת, מתוך אמונה וביטחון!

**"מהר מאד
הבין הרופא כי אם
הרב פרדו הגויס -
הגויס כלפי משה,
הוא לא עצר את
דמעותיו..."**

נקיון בגדים וקיפולם

האם מותר לשפשף לכלוך מעל הבגד? האם מותר לקפל בגדים בשבת?

א. מותר לשפשף את בגדו מטיט שנפל על בגדו, ואף על פי שהטיט יבש ועל ידי שפשופו הוא מתפורר ונטחון עד אשר דק לעפר, ובלבד שלא ישפשף הבגד מבחוץ שנראה כמלבן הבגד, אלא משפשו מבפנים (דהיינו שאוחזו הבגד מבפנים ומשפשף עד שהטיט נופל).

ב. ברזל שמניחים בחצר שלפני פתחי הבתים כדי לקנח בו את הנעלים, אסור לקנח בו בשבת בחזקה אבל בנחת מותר לקנח, ובפרט אם הטיט לח בודאי שמותר, ומותר לקנח את הנעלים בכותל או בחידודי המדרגות.

ג. מנעל של עור ושאר כלי עור, וכן בגד העשוי מסיבים סינטיים כגון בגד ניילון, שיש עליהם טיט או שאר לכלוך, מותר לשוטפם במים כדי לנקותם, ובלבד שלא יכבסם דהיינו שלא ישפשף צידיהם זה בזה. ואם המנעל הוא של גומי מותר גם לשפשפו כיון שהגומי אינו בולע כלל ואין בו חשש כיבוס, כשם שבכלי עץ אין חשש כיבוס.

ד. אסור להבריק את הנעלים במברשת או במטלית אפילו בלי לתת משחה עליהם, אבל להסיר מהם את האבק ביד או במטלית-מותר, ובלבד שיזהר לעשות זאת בעדינות ולא בחוזק כדי שלא להבריקן.

ה. מותר להסיר הנוצות מן הבגד בשבת. אפילו הוא חדש ומקפיד שלא ללבושו עם הנוצות. ומותר לנקות הבגד מן הנוצות אפילו על ידי מברשת, והמחמיר להסירם שלא במברשת אלא רק ביד-תבוא עליו ברכה.

ו. מותר להחליף ולהלביש ציפית עליונה על הכר או על הכסת, אפילו שלא לצורך מצוה אלא לצורכו, כגון ששכח לעשות זאת מערב שבת, או שראה בשבת שיש להחליף ביותר נקי.

ז. אין לקפל בגד או מפה וכדומה בקיפולו הקודם, אלא אם כן יתקיימו בו כל חמשת התנאים הבאים: (א) שיהיה הקיפול לצורך השימוש בבגד באותו יום. (ב) שיהיה הבגד חדש שעדיין לא נתכבס. (ג) שיהיה הבגד לבן ולא צבעוני. (ד) שאין לו בגד אחר הראוי ללבושו או להשתמש בו בשבת. (ה) שהקיפול ייעשה על ידי אדם אחד בלבד ללא עזרת אחר. מכל מקום לקפל שלא כסדר קיפולו הראשון- מותר בכל ענין.

ח. יא. מותר לקפל את הטלית בשבת שלא כסדר קיפולו הראשון, אפילו אינו חוזר ללבושו בו ביום. והנהגים לקפל כסדר קיפולו הראשון, אין למחות בידם שיש להם על מה שיסמוכו.

ט. יב. מותר להחזיר את השקע של מגבעת שנתקמטה. וכן מותר להחזיר את הצוארון של המעיל ואת הכפל שבמכנסים.

י. יג. מותר להכניס את הכובע של שבת (שטריימל) לקופסה המיוחדת לו, אף על פי שעל ידי כן מתכווצות השערות ונשמרות מלהתפזר אנה ואנה, ואין בזה איסור של תיקון כלי. אבל אסור להכניס את הקופסה לתוך מקרר (כדי שיחזיק את השערות שלא יתפזרו) כיון שזה נחשב בכלל קיפול בגדיו כדי לתקנם.



אימון אישי הרב אהרן פרידמן

או תבין יראת ה'

לפני זמן לא רב התלונן באוזניי אברך ש"קשה להיות ערליכער איד" (יהודי ישר)...

והסביר הרגשתו בטענה, שבכל מקרה הרי הוא נכשל בדברים רבים ל"ע, וכן יש מצוות רבות שהוא אינו מקיים כראוי. שאלתי אותו: "ואם אמנם אינך עושה מספיק, האם זה גורע מחשיבותו ומערכן של המצוות הרבות שאתה יכול לעשות, ובעצם-עושה? האם התבוננת פעם ובחנת כמה מצוות ומעשים טובים כל אחד ואחד יכול לקיים, ובקלות יחסית, גם אם אינו מונח ראשו ורובו ברוחניות ואינו מופשט מענייני עולם הזה?"

כאשר התחלתי לשטוח בפניו בהרחבה את הדברים הנזכרים, שאדרבה, יש דברים רבים מאוד שהוא מקיים ממילא, ועוד כהנה שהוא מקפיד שלא לעבור עליהם, ואם רק ישים לב להכיר יותר בגדולתם ובמעלות עשייתם, בוודאי ירגיש טוב יותר, התריס כלפיי: "הנה אתה עם הפסיכולוגיה שלך... מנסה להרגיע אותי ולגרום לי להרגיש טוב. אבל הרי אתה יודע שאלו סתם שטויות!"

הייתי המום ומזועזע מדבריו, במיוחד משום שהם היו בשבילי תזכורת כואבת של אחד המחדלים הגדולים ביותר בדורנו, שבו רבים בקרב מחננו חשים שרק מי שמושלם ושקוע כל כולו בתורה ובעבודת ה' ואינו מתעניין בהבלי העולם הזה, נחשב לירא שמים. תחושתם זו מושרשת בהם למרות ידיעתם השכלית שיש ערך בכל מצווה ובכל מעשה טוב שעושים.

גישה מוטעית זו זועקת עד לב השמים, ורבים הם אלו שכשלו ונפלו רק מפני שהוריהם ומחנניהם לא לימדו אותם להחשיב כל מצווה ומעשה טוב ולהתמלא מהם בסיפוק, ואיך להעריך כל מעלה באישיותם, קטנה ככל שתהיה. כמה חבל וכמה עצוב.

ייתכן שהטעות החמורה הזאת נובעת מכוונה טובה, ללמד את הילדים ואת הנערים כי האדם עתיד לתת את הדין על כל צעד ושעל שלו, ומתוך רצון להמחיש להם עד כמה מחשבה לא טובה או היעדר כוונה עלולים לפגום ולקלקל חלילה.

אף שזו אמת, צריך להיזהר מאוד בהצגת הדברים, כדי שהצעירים לא ירגישו שאבדה תקוותם מאחר שממילא אין להם סיכוי לקיים את הדברים בשלמות. בעצם, הבעיה איננה נחלת הצעירים בלבד. גם אנו, המבוגרים, שומה עלינו להיזהר מעצת היצר שמפתה אותנו להיות "צדיק הרבה", כדי להכשילנו, כדרך שהכשיל את חוה בחטא עץ הדעת.

דברים נוראים מצינו בספה"ק 'פלא יועץ':

"בבית דינו של הקב"ה נפרעים מן האדם על כל פעם ופעם ועל כל עבירה ועבירה שעבר, ואינו דומה עובר מאה עבירות או מאה פעמים למאה ואחת. ולכן אפילו אם תקפו יצרו והרבה להרשיע, לא יוסיף על חטאתו פשע ויעשה מה שלבו חפץ באמור כאשר אבד אבד ח"ו, אלא כל אשר בכחו לכוף את יצרו לעשות שתהיה לו עבירה אחת פחותה או פעם אחת פחותה, או לעשות איזה דבר טוב אפילו כל דהוא, אפילו פעם אחת ביובל יעשה! כי הכל מצטטרף לחשבון, ובהגיע יום הדין והחשבון יתן הודאה על אשר לא הוסיף לעשות רשע ועל כל אשר טוב עשה, ויתחרט על שלא הוסיף לכוף את יצרו כהנה וכהנה כאשר היה יכול" ('פלא יועץ' ערך חשבון).

רגע חושבים

הרב יוחאי אוחיון



לשלם ב'כלום'

והאחרון לבש את נעלי לוקח העצים.

כן! נתחיל אמר המלך-ילד, מה בפיכם? ואלו המדיינים שטחו שניהם יחדיו את טענותיהם, זה אומר שלם לי ב'כלום' כמו שביקשתי ממך תחילה, והלה טוען קח פי שניים רק תניח לי, כי לא שמעתי מעודי על מטבע כזה (אפילו בתקופה שבגרוש היה חור... אך איזה נוסטלגיה...) והמתינו למוצא פי המלך-הילד.

ויאמר המלך-ילד הביאו לי דלי עם מים, ויביאו. אמר המלך לחוטב הכנס ידך לדלי וקמץ אותה, הכניס החוטב ידו וקמצה. הוסיף המלך וביקש ממנו להוציא ידו ולפותחה, פתח הלה ידו, והמלך פנה אל החוטב בשאלה אמור עתה מה יש בידך? השיב זה האחרון 'כלום'. אמר לו המלך אם כן זה הוא שכרך. ניסה החוטב לבקש את שכר הקרן, ויאמר לו המלך עוד רגע ואתה גם משלם על ה'כלום' שנשפך לך, ויצא משם אבל וחפוי ראש.

ואתם קהל קדוש הוסיף ואמר רבינו יוסף חיים זצוק"ל קראתי לכם פה היום בכדי שתפסיקו לשאת ולתת בכלום ותדאגו יותר לתורה ומצוותיה.

ומבלעם אפשר ללמוד זאת! 'כלום' (כסף וכבוד) רצה הרשע והתעקש, בסוף קיבל 'כלום'.

הרב יוחאי אוחיון מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

פעם אחד הזמין הצדיק בעל ה'בן איש חי' את קהל עדתו אליו הביתה, וכמובן שהצדיק מזמין מי לא יבוא? ויהי היום באו כל העדה כולם קדושים, בעלי בתים וסוחרים עניים לצד עשירים, עד שנתמלא חצר בית הרב, ויעמדו כולם צפופים ללא רווחים, ועיניהם נשואות אל המרפסת מחכים למוצא פי חכם הרזים המקובל האלוקי רבם היקר.

כשדממה שררה החל הרב לספר: מעשה בחוטב עצים שיצא יום יום לעבודתו עמל לפרנסתו, ובממון שהיה מקבל ממכירת העצים היה מתפרנס (משכנתא וכו'...). באחד הימים לא מצא קונה לעצים הניחם ובא ללכת. והיה כאשר פנה לביתו הגיע אדם ושאל מה מחיר העצים? השיב החוטב 'כלום', לקח האדם את העצים והלך לו.

הלך חוטב העצים (שהספיק להתחרט) ותבע את ה'מושחת ש'גנב' לו את העצים לדין אצל המלך בטוענו שהתכוון לסוג כסף ששמו 'כלום' ולא 'לכלום' בסלנג הרחובי הבזוי... (אינטלגנט שכזה...). המלך שמע את שני הצדדים, וקבע כי את פסק הדין יתן בעוד מספר ימים.

ויהי היום והמלך עומד בחצר גינתו, ולפתע רואה הוא את הילדים מסתודדים בחצר, האחד שם כתר בראשו ונכנס לדמות המלך היושב על כסא דין, זולתו תפס את תפקיד חוטב העצים,

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה



קריאת תהילים

חדרים מפוארים

אוכל כיז המלך

תפילות מרוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212